

# 1

”Var är din tomteluva?”

Frågan ställdes i en ton som inte lämnade utrymme för eventuella ursäkter.

Matilda lade ifrån sig märkapparaten som effektivt spottat ur sig prisetiketter och drog frånvarande med handen över sitt kastanjebruna hår innan hon vände sig mot butikschefen, som om hon först nu blivit medveten om att den röda mössan inte befann sig på hennes huvud. Hon visste att gesten inte skulle lura Anitas genomskådande blick, men hoppades vinna tid till bortförklaringen hennes chef inte skulle köpa ändå.

”Den plattar till mina lockar?” Matilda bannade tyst sig själv för att påståendet kom ut som fråga, en som dessutom var skrattretande. Om plattänger inte kunde rå på de stora lockar som envist sköt ut från hennes huvud och föll ner över hennes axlar kunde knappast en simpel tomteluva kuva dem heller.

Anitas ögon tog formen av två springor. ”Vi har redan haft den här diskussionen.” Butikschefen höll fram den vitkantade mössan i rött filttyg mot Matilda. ”Våra kunder förväntar sig julstämning när de kliver in i vår butik, så julstämning är vad vi ska ge dem.”

Matilda hade lust att svara att alla tomtar, stjärnor och blinkade ljus som prydde varenda centimeter av inredningsbutiken tillsammans med låten *Tänd ett ljus* som vräkte ut ur högtalarna borde ge kunderna all julstämning de kunde behöva i flera år framöver, men teg och tog emot luvan. När Anita ställde sig att vänta med armarna i kors släppte hon ut en suck och tryckte ner det röda tyget över öronen. ”Nöjd?”

Hennes chef skakade på huvudet på samma sätt som en förälder åt ett trotsigt barn. ”Jag förstår mig inte på dig, Matilda. I vanliga fall är du vår bästa medarbetare, men så

snart december anländer och det är dags att ta fram glittret förvandlas du till vår egen Grinchen.”

Matilda försökte sig på ett snett leende. ”Tja, Grinchen hör ju också till julen, så du borde tacka mig för att jag bidrar med lite balans till all hurtighet.”

Anita kastade upp händerna i luften för att visa att hon gav upp innan hon gick bort till kassan där en kund väntande med butikens bästsäljande produkt för tillfället – ett kit med förra årets överblivna julgransprydnader. För ett år sedan hade ingen varit intresserad av de polkagrisrandiga kulorna med röda rosetter, men efter att Matilda hade föreslagit att de skulle lägga dem i transparenta förpackningar med ett guldfärgat band runt hade de sålt som smör.

Matilda plockade upp etikettpistolen igen och återupptog sitt arbete med att märka snögloberna med nedsatt pris. Det här var åtminstone sista dagen innan ledigheten som hon behövde stå ut med att vara omgiven av röda och gröna nyanser medan julmusiken plågade hennes öron så snart hon satte foten i butiken på morgonen. Det var en vecka kvar till jul och hon hade i vanlig ordning sett till att få ledigt från artonde december till andre januari. Eftersom det var butikens mest hektiska tid på året skulle hennes chef aldrig ha gått med på det om det inte varit för att Anitas systerdöttrar mer än gärna hoppade in för att tjäna extra pengar under ledigheten från gymnasiet.

En bild av varmt, turkost vatten som slog upp mot hennes bara ben fyllde Matildas tankar och fick ännu en gång en svidande ilning att dra genom magen på henne. De senaste tio åren hade hon tillbringat två veckor runt jul hos sin syster i Thailand som flyttat dit när Matilda var sexton. Hon och Olivia hade förkastat alla svenska traditioner kring högtiden, som när man kastade sopor på tippen, och istället slängt sig ut i vågorna närmast systems lägenhet. De hade inte ens brytt sig om att byta julklappar eller skicka julkort till dem som var kvar där

hemma. När Matilda klev av planet på Arlanda, strax efter nyår, hade allt pynt skonsamt plockats bort och inte en enda låt med julklång kunde höras på radion.

Att tillbringa julen på det sättet, långt bort från alla krav och måsten, hade blivit deras grej. Det som utmärkte deras systerskap och orsaken till att Matilda sparade pengar till resan hela året. Men den här gången hade Olivia ringt upp Matilda i november och med bubblande iver berättat att Matilda kunde lägga pengarna hon sparat till resan på något annat.

När Matilda frågat varför hade Olivia gett ifrån sig ett tjut som tvingat henne att hålla ut mobilen från örat. Det upprymda lätet hade åtföljts av en lång, översvallande förklaring om att Olivia hade träffat en svensk kille som semestrat i Thailand och de hade blivit ett par. Hon hade bestämt sig för att flytta tillbaka till Sverige och nu skulle de fira jul tillsammans med hans familj i Norrland.

Matilda hade stått där i sin lägenhet utan att veta vilka känslor hon skulle ge efter för. Glädje över att hennes syster äntligen skulle flytta tillbaka och att hon mött kärleken, eller nedslagenheten över att behöva vara helt ensam på jul. Medan andra människor samlades i hemmen för att fira årets mest omtyckta och påkostade högtid skulle hon sitta själv i soffan i sin lägenhet och leta efter något nytt att se på Netflix. Tanken var så nedslående att hon blivit tvungen att sätta sig.

”Och du måste följa med såklart!”

Det uttalandet hade fått Matilda att vakna till. Följa med?  
”Va? Vad ... vad sa du nu?”

Ett klingande skratt, som Matilda vanligtvis älskade, hördes som svar. ”Ja, men det är klart att du måste fira med mig och Leo! Du tror väl inte att jag tänker gå med på att min syster är ensam på jul?”

Matilda letade febrilt förklaringar, vad som helst som kunde rädda henne från en traditionell jul med någon annans släkt som hon aldrig ens träffat. Till slut mumlade hon att hon inte

ville tränga sig på eller vara till besvär och andra ursäkter som Olivia vägrade att ens överväga.

”Jag har redan pratat med Leos familj och de *insisterar* på att du kommer.” Olivias röst backade inte för några protester och till slut gick Matilda motvilligt med på att åka. Så snart hon lade ifrån sig mobilen tog en klump form i hennes mage. Hade Olivia glömt bort varför de inte firade jul? Varför de hade utformat sin egen tradition? Hur irrationellt det än kunde verka, kändes det som om hennes syster inte var hennes syster längre.

Matilda pressade samman läpparna för att hindra dem från att darra. Hon skulle inte bara bli tvungen att utstå ett julfirande, utom dessutom ha rollen som det femte hjulet medan Olivia och hennes pojkvän kuttrade i något hörn samtidigt som hans familj tvingades konversera med en främling de känt sig nödgade att bjuda in. December skulle bli årets mörkaste månad på mer än ett sätt.

”Ursäkta, jag kan inte hitta julstrumporna. Har de sålt slut?”

Matilda väcktes ur sitt minne av en kvinna med två små barn i släptåg. Hon sköt de dystra tankarna åt sidan och plockade fram kundleendet. ”Nej då, de är bara lite svåra att hitta. Följ med så ska jag visa.”

Hon gick före kunden mot hörnet av butiken där de hängt upp julstrumpor i olika färger och storlekar i början av november. På väg dit kastade hon en snabb blick mot klockan på väggen som, årstiden till ära, hölls på plats av en vinkande tomte. En timme kvar på arbetsdagen. Sedan skulle hon åka hem och packa väskan inför ett julfirande hon stålsatt sig inför i flera veckor.